

**MIKECRACK, EL TROLLINO,
TIMBA VK**

Los COMPAS

IL LA CÀMERA DEL TEMPS

TEAMCOMPAS
EN CATALÀ

Estrella Polas

**MIKECRACK, EL TROLLINO,
TIMBA VK**

**LOS COMPAS
I LA CÁMERA DEL TEMPS**

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Los Compas y la cámara del tiempo*

© Mikecrack, 2020

© El Trollino, 2020

© Timba VK, 2020

Edició i fixació del text: José Manuel Lechado, 2020

Il·lustracions de coberta i interior: © Third Guy

Disseny de coberta i d'interior: Rudesindo de la Fuente

© de la traducció: Ariadna Ausió i Dot, 2022

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: setembre del 2022

ISBN: 978-84-1389-301-3

Dipòsit legal: B. 12.662-2022

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

ÍNDEX

Introducció. Una exposició... al·lucinant?, 8

- 1.** Tecnologia dubtosa, 16
- 2.** Desapareguts, 26
- 3.** Atrapats al juràssic, 36
- 4.** De menú: Compas, 54
- 5.** El professor Rack, 74
- 6.** Lliçó sobre... dinosaures, 92
- 7.** Batibull en el temps, 104
- 8.** Visites inesperades, 120
- 9.** Tarda de pànic, 136
- 10.** El pla mestre, 150
- 11.** El general Faldilletes, 166
- 12.** Escalada sense retorn, 180
- 13.** El gran atac, 192

Epíleg. De nou, tresors, 210

Agraïments, 223

1. TECNOLOGIA DUBTOSA

—**Q**ue què passa? —va riure el Trolli, davant la cara de sorpresa dels seus amics—. Passa que el Timba no vol dormir. És un fet inèdit.

Tots van riure amb la broma sense adonar-se que el que havia succeït era poc habitual: el Trolli havia explicat un acudit dolent, i recordem que, en general, aquest és un dels «superpoders» del Timba. Sens dubte, hi havia bon ambient després de tantes aventures perilloses.

Van seguir caminant per la sala plena d'artefactes vells i també d'operaris que col·locaven vitrines, aixecaven panells, etc., quan una cosa va cridar l'atenció del Mike: una porta mig tancada.

—Què hi ha allà darrere, Ela? —va preguntar de sobte mentre assenyalava la porta.

—Ah, sí... És la sala del professor Rack —va respondre l'organitzadora—. Encara no l'hem obert al públic.

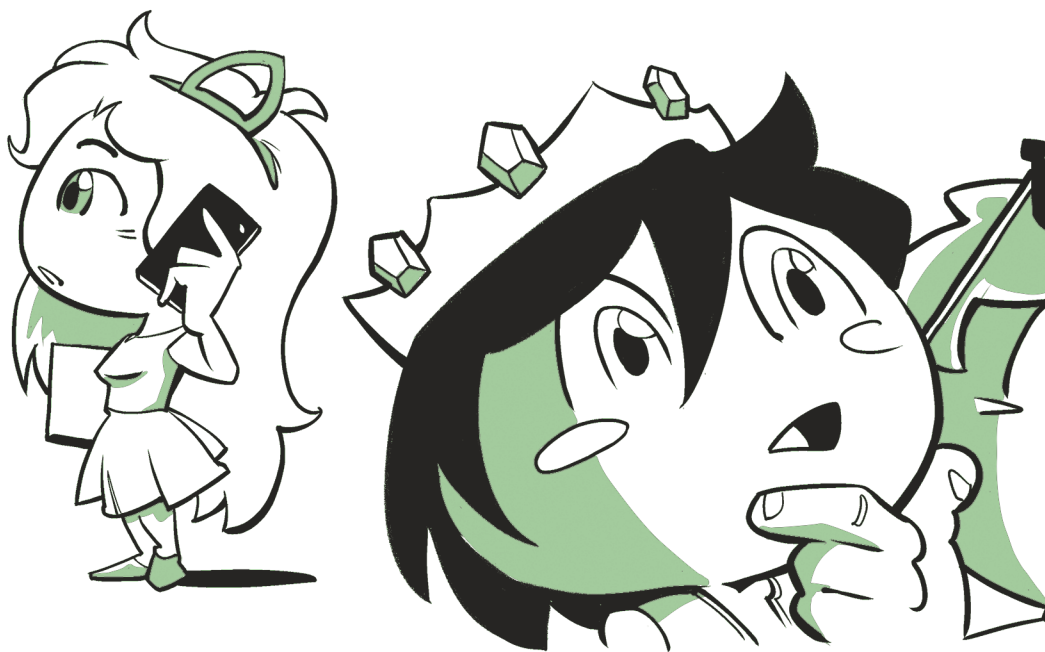
—Aquest nom no em sona —va assenyalar el Trolli.

—Va ser un gran científic —va continuar l'Ela—, però els seus invents van resultar massa... atrevits. Almenys per a la seva època.

—Per exemple?

—Bééé... Va inventar un telèfon mòbil el 1975. Però es

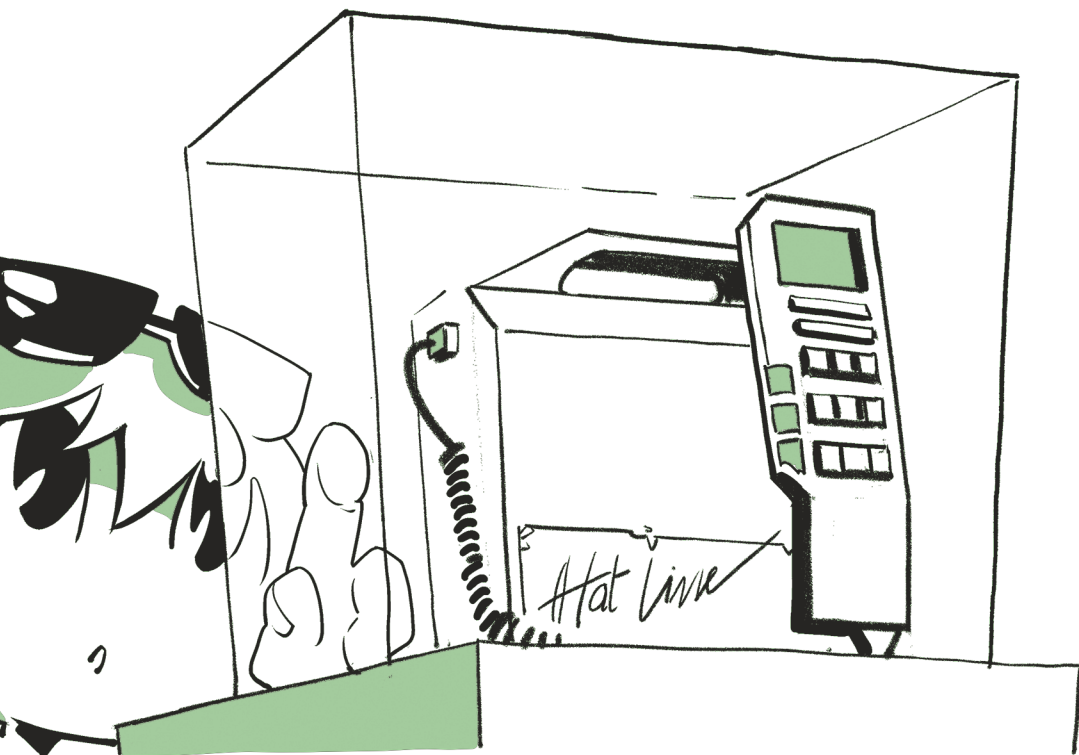

va entestar que s'havia de portar al taló de la sabata. És clar, no va tenir èxit. Quan te'l posaves a l'orella et tacaves de fang... i de coses pitjors.

—Era un visionari —va riure el Timba.

—La veritat és que sí —va admetre l'Ela—. Però sobretot era un paio molt estrany. Amb prou feines ha deixat notes sobre els seus invents. Alguns ni tan sols sabem per a què serveixen. De fet, encara no estem segurs de si s'obrirà aquest espai al públic. Hi ha coses curioses, fins i tot misterioses, i no sabem si poden representar algun perill per als visitants. A més... Oh, vaja... M'estan trucant. Em disculpeu un segon?

L'Ela es va allunyar per respondre la trucada mentre els Compas continuaven gaudint de les antiquades meravelles de l'exposició.

—Seguim per aquí, nois. Heu vist això? —va dir el Trolli, i va assenyalar una mena de maletí.

—Hi posa que és un telèfon mòbil —va llegir el Timba al cartell de la vitrina—. Però si és més gros que el meu ordinador!

—És veritat. Què et sembla, Mike? Mike?

—Deu estar buscant menjar.

Però no, no era això. La porta de la sala del professor Rack ara era oberta de bat a bat. I parlava per si sola sobre on parava el Mike.

—Aquest Mike... Com li agrada ficar-se en embolics —va riure el Timba.

—Ficar-nos en embolics, més aviat —va afegir el Trolli, mentre donava un cop d'ull a l'interior de la sala tancada.

En efecte, allà hi havia el bon jan del Mike, tafanejant amb molta curiositat. I no era per a menys. Si la part oberta de l'exposició ja era vistosa, la sala del professor Rack resultava fascinant. Perquè una cosa és veure en directe màquina un pèl antiquada com tocadiscos i cassetes, i una altra molt diferent... allò.

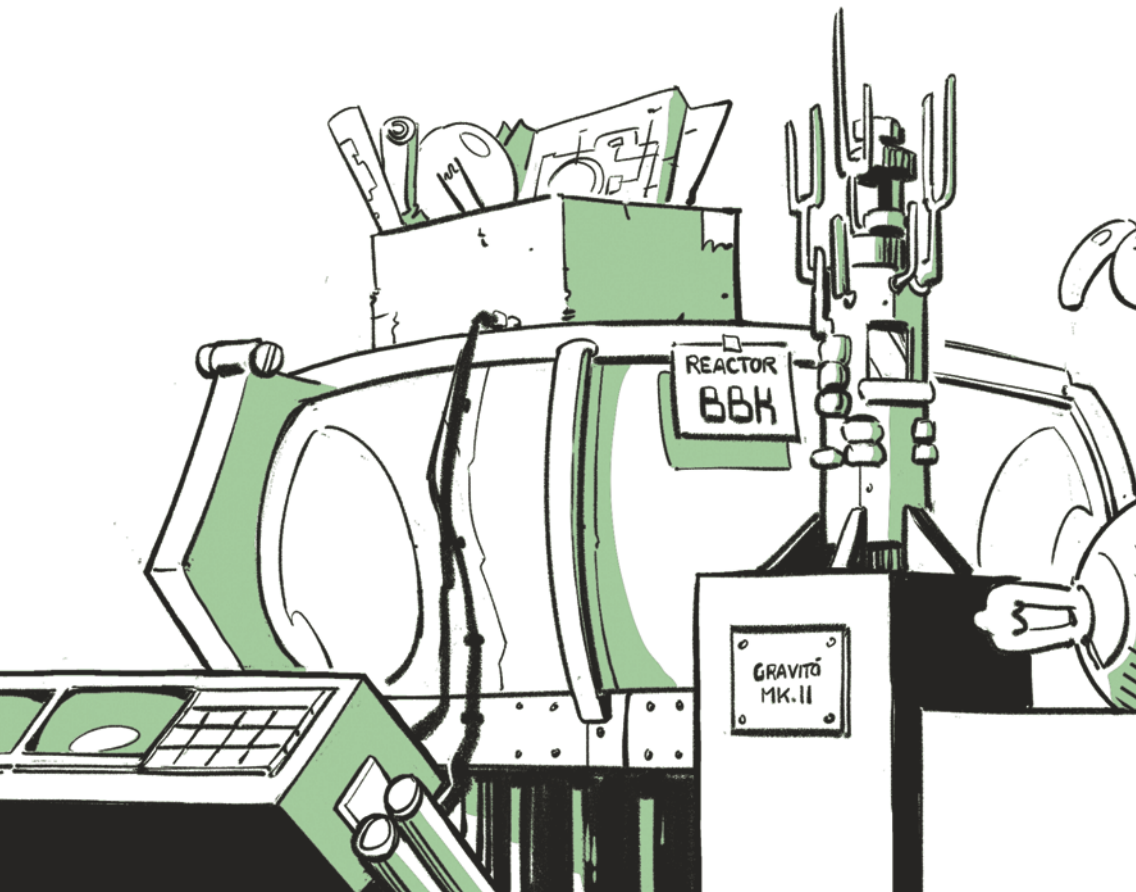
—Uaauuuuu! —va encetar a exclamar el Timba, un cop a dins—. Quina passada!

—Sí, la veritat és que mola —va confirmar el Trolli.

—Oi que sí, nois? —va dir el Mike, somrient—. I hem estat a punt de perdre'ns-ho.

La sala estava atapeïda de màquines i artefactes que semblava que haguessin sortit d'una pel·lícula de ciència-ficció.

Molts eren aparells plens de tubs de metall i botons de colors. Altres consistien en espirals de vidre connectades a

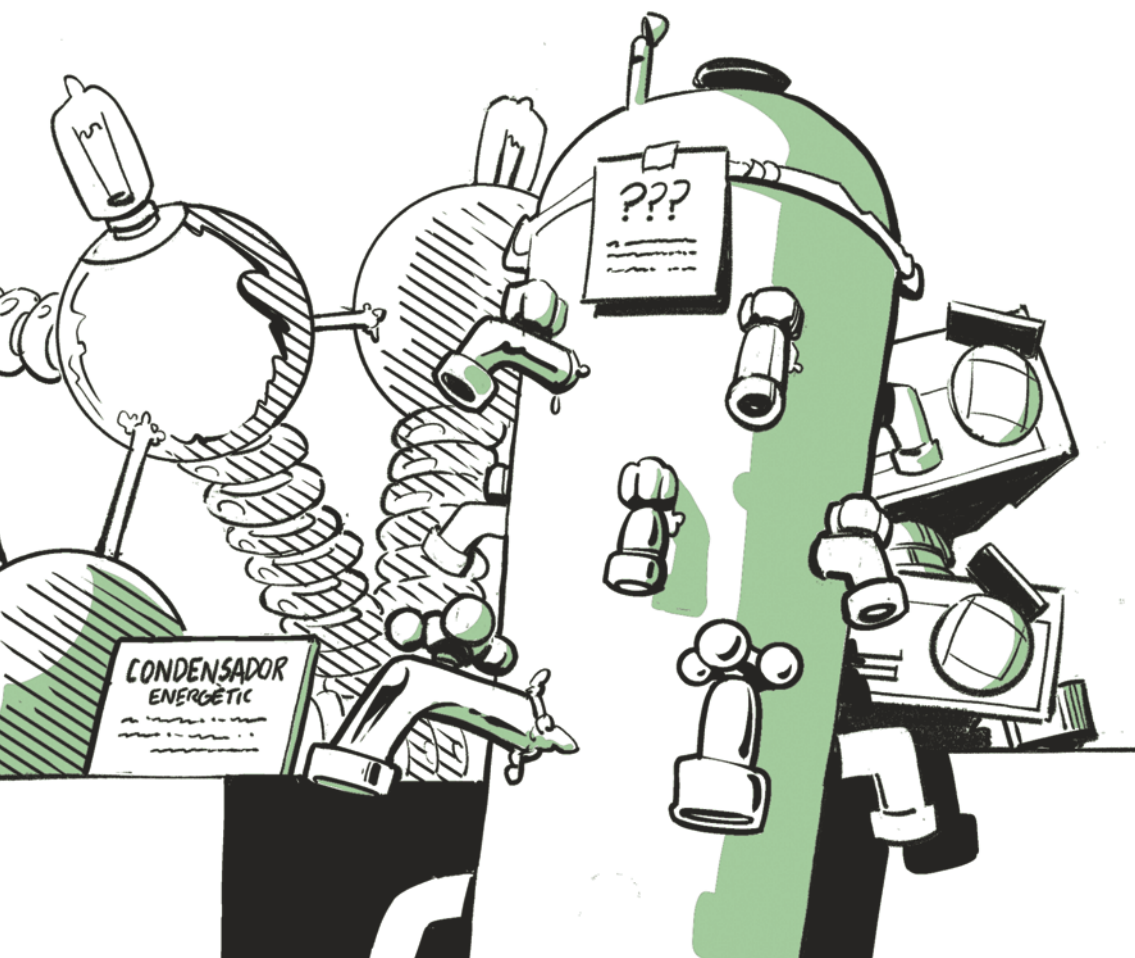

esferes de bronze molt pesant. No estava clar si aquell professor Rack, fos qui fos, havia sigut un inventor amb talent, però sens dubte havia construït moltes andròmines estranyes. Per desgràcia, totes estaven apagades i, pel seu aspecte, era impossible imaginar per a què devien servir.

—Pot ser que sigui una cafetera? —va preguntar el Trolli, assenyalant una de les rampoines, un cilindre de dos metres d'alçada amb claus d'aixeta per tot arreu.

—Una mica grossa, no? —va respondre el Timba—. Jo crec que és més aviat una rentadora futurista. I això?

—No és comestible —va confirmar el Mike, llepant una mena de roda daurada coberta de cables negres, blaus i grocs.

Tot era del mateix estil: estranyot. L'única excepció la constituïa un gran retrat d'un home d'uns quaranta anys, amb ulleres i cabells negres desordenats, que presidia la sala.

—Aquest deu ser el professor Rack. Molt de gust, senyor.

—Com ho saps, Mike? —va demanar el Trolli.

—Deu ser per la bata blanca —va intervenir el Timba—. Li dona un aspecte de científic.

—Mare meva —va bufar el Mike—. I se suposa que vosaltres dos sou els llestos? Però qui voleu que sigui, si no? És la sala del professor Rack i hi ha un retrat d'un paio. No serà un raper!

—Té lògica —va admetre el Timba—. No rodona, però...

—El que no té lògica és això —va dir llavors el Trolli—. Fixeu-vos que estrany.

El Trolli va assenyalar amb el dit una vella màquina de retratar col·locada a sobre d'un pedestal.

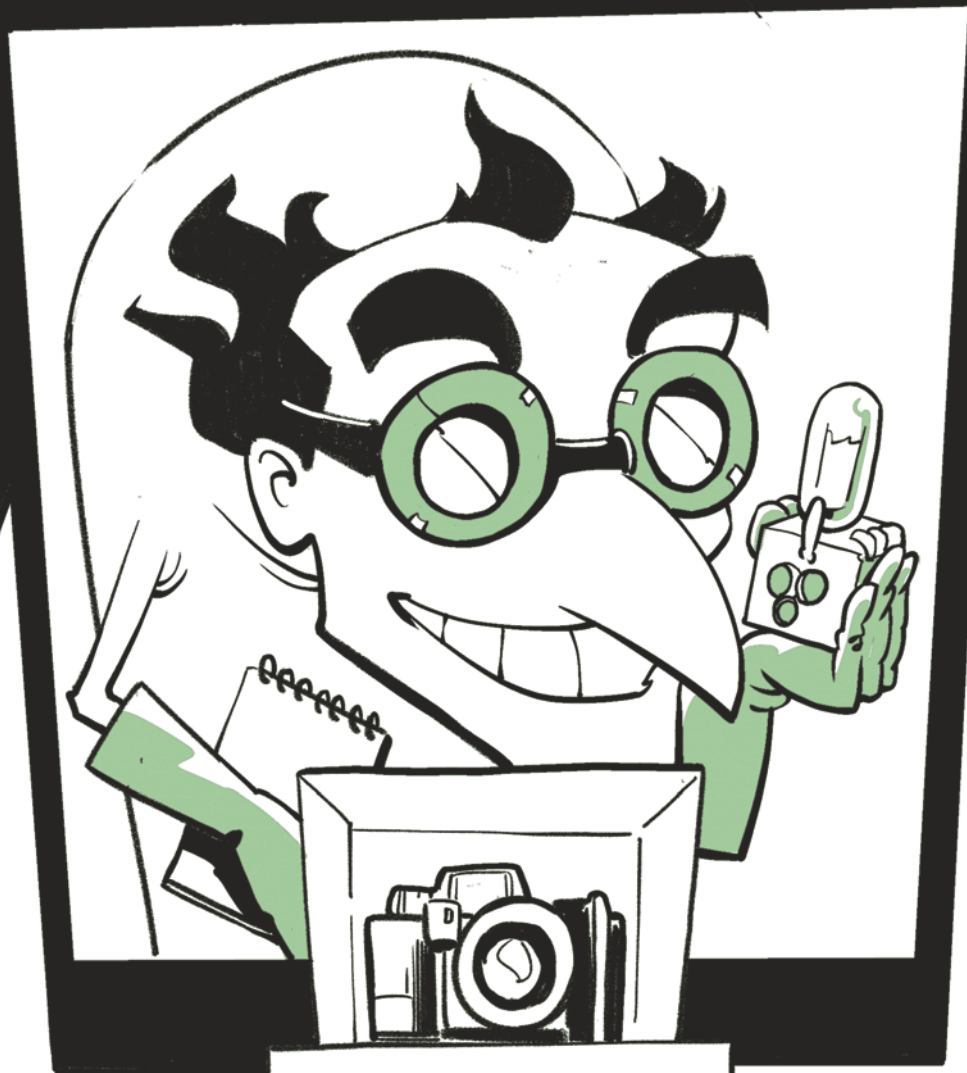
—És una càmera antiga, què té d'estrany?

—És una càmera rereflex —va ser la resposta del Trolli—. Un tiet meu en tenia una de semblant. Eren una mena de càmeres amb rodets molt comunes i van ser molt populars fa anys. I estic segur que no les va inventar aquest professor Rack!

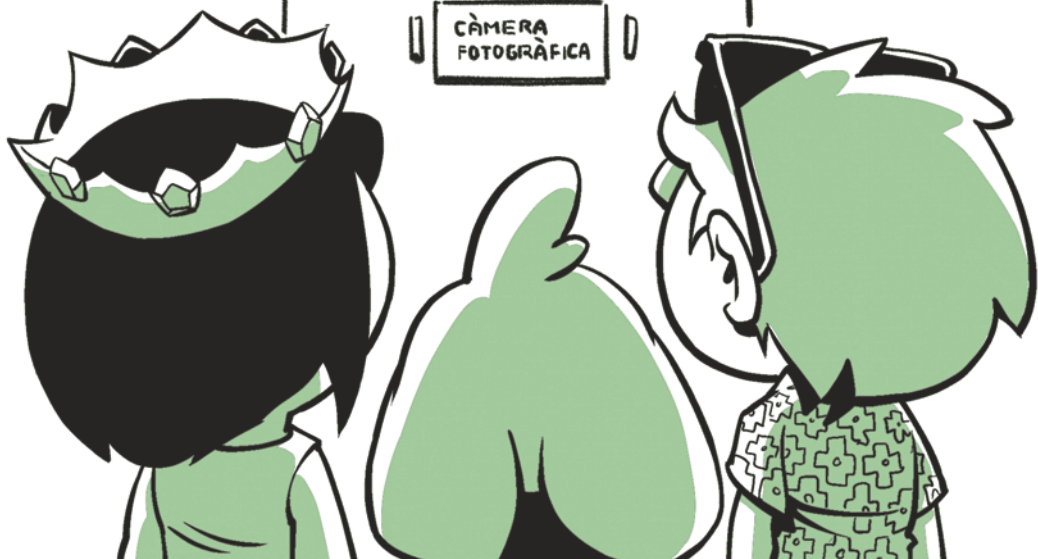
—Doncs no és l'única cosa estranya —va afegir el Timba, mentre agafava la càmera amb molta cura i premia un botó vermell—. Fixeu-vos en això... Funciona! Abans sí que feien bones bateries.

—Vinga, que ens farem una selfie a l'antiga! —va dir entusiasmat el Mike.

—Bona idea —li va respondre el Timba, mentre intentava esbrinar el funcionament de la càmera—. Apa... Que

CÀMERA
FOTOGRAFICA

estrany... Si mires pel visor es veu un paisatge ple de selves i muntanyes. Mira, Trolli.

—Espereu, que he vist alguna cosa interessant per aquí...

—Doncs vinga, Mike, ens fem primer una foto tu i jo.

—Fantàstic!

—Crec que el disparador és aquest botó. A veure, Mike, ulls oberts, una, dues i...

—Lluíííís!

Clic! Quan va prémer el disparador, un potent flaix va il·luminar la sala durant un segon i va encegar el Trolli.

—Melicotó, quina llum més potent! No veig res. Em podríeu haver esperat... Vinga, ens fem una altra foto i tornem amb l'Ela abans que ens clavin una esbroncada per colar-nos aquí. Nois? On sou? I la càmera?

El Trolli es va fregar els ulls per assegurar-se que no estava patint cap al·lucinació. Al seu voltant tot seguia igual. Però on hi havia hagut els seus dos amics ara només hi quedava una columna de fum blanc que es va esvaïr al cap d'un instant.

